

MOLITVA SVETOJ OBITELJI

prigodom Dana obitelji
i prvog pohoda Pape Benedikta XVI. Hrvatskoj

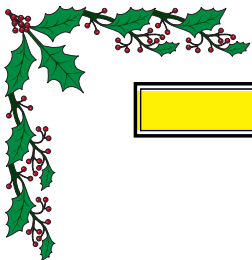
Sveta nazaretska Obitelji,
tvojoj nebeskoj zaštiti predajemo sve naše obitelji.

ISUSE, učini da u svakoj obitelji vladaju odnosi ljubavi i povjerenja. Nauči djecu poslušnosti roditeljima, marljivosti u školskim i drugim obavezama. Oslobodi ih od utjecaja zla i zaštiti od svake ovisnosti. Daj da rastu u mudrosti i Božjoj milosti kao što si ti rastao u svojoj Obitelji.

MARIJO, naša Majko, tvojoj dobroti prepo-ručamo srce svake žene i majke. Udijeli joj otvorenost životu, strpljivost i smisao za žrtvu. Daj da skupa sa svojim mužem bude vlastitim primjerom prva odgojiteljica vjere svojoj djeci.

SVETI JOSIPE, skrbnice Isusa i Marije, izmoli očevima otvorenost Božjem vodstvu, posao koji će raditi u marljivosti i poštenju i vrijeme koje će posvetiti svojoj ženi i djeci.

ISUSE, MARIJO i JOSIPE, predajemo vam sve obitelji, a na poseban način one koje su najpotrebnije vaše pomoći. Bdijte nad nama i čuvajte nas u svojoj ljubavi! Amen.

NAŠA PREZIMENA

Sveto ime donosi podatke o risiškim prezimenima pre-nijevši ih iz "Enciklopedije hrvatskih prezimena" (2008.).

...

ŠTROK

U Risiki žive dvije osobe s prezimenom Štrok.

Enciklopedija:

Prezime Štrok nose Hrvati, najvećim dijelom iz Krapine. U proteklih sto godina rođeno ih je najviše u Podgori Krapinskoj kraj Krapine gdje se svaki treći stanovnik prezivao Štrok. U Hrvatskoj ih danas živi oko 460 u 170 domaćinstava. Sredinom prošlog stoljeća bilo ih je približno 350, pa se njihov broj od tada povećao za trećinu. Štrokovi su prisutni u većini hrvatskih županija, u ukupno 55 općina i 77 naselja, najviše u Zagrebu (120), Krapini (60), Svetoj Mariji kraj Preloga (20), Belišću (20) i Desiniću kraj Pregrade (20).

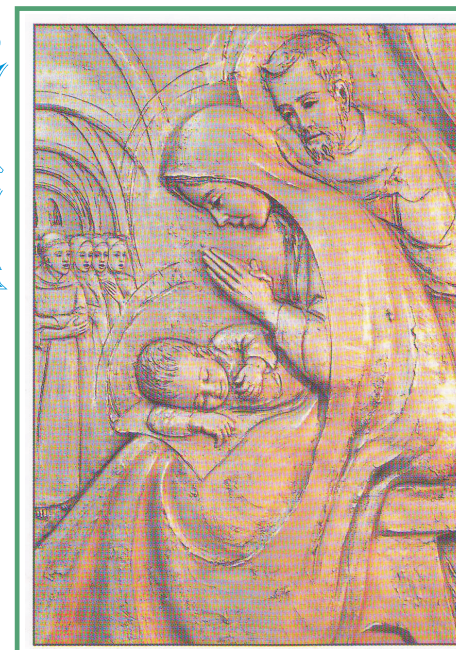
SVETO IME

župni bilten - RISIKA

SVETA OBITELJ 2010.

Broj: 43(187)

SVETA

OBITELJ

**MIR KRISTOV NEKA
UPRAVLJA SRCIMA VAŠIMI!**

**RIJEČ KRISTOVA NEKA
U SVEM BOGATSTVU
PREBIVA U VAMA!**

ALELUJA!

DANAŠNJA OBITELJ I ONA JUČERAŠNJA...

Što se to dogodilo s našim obiteljima?, pitaju se danas ljudi u zrelijim godinama, ljudi koji se sjećaju da je još ne tako davno u obiteljima bilo sve drukčije. Po današnjim kriterijima izgleda da je situacija tada morala biti katastrofalna. A nije bila. Tko nas je to tako efikasno uspio "povući za nos", ili smo možda mi bili toliko malo-umni da smo vjerovali blještavim obećanjima, kao što danas "vjerujemo" da je Božić u staniolu, u kutijama pod borom, u žmirkavim lampicama i blještavoj uličnoj rasvjeti?

A kako je to onda bilo?

Netko je od "starijih" razmišljao o svome djetinjstvu, pa poručuje svojoj generaciji da i ona razmisli o tome, jer - gle čuda - usprkos svega... preživjeli su i normalni su! Svoju su djecu međutim prepustili nekim drugim "odgojiteljima" koji su valjda stručniji od njih, pa će od djece stvoriti kvalitetnije i sretnije ljude, što se pak... ne događa.

Evo tog razmišljanja (ne znam ništa o autoru, osim da mora imati negdje 60-ak ili malo više godina).

Prvo, preživjeli smo i rođeni smo normalni, iako su naše majke kad ih je boljela glava pile aspirine, jele hranu iz konzervi, pušile i radile do zadnjeg dana trudnoće i nikad nisu bile testirane na dijabetes.

U to vrijeme upozorenja u stilu "čuvati daleko od dohvata djece" na bočicama sa lijekovima, vratima i ormarima nisu postojala.

Mi, kada smo imali 10-11 godina nismo nosili Pampersice. Pišali smo u krevet.

Kao djeca, vozili smo se u autima bez pojasa i zračnih jastuka i nismo morali imati kacige na glavi za vožnju biciklom ili na rolama.

Pili smo vodu iz crijeva za zaljevanje vrta, a ne iz flašica kupljenih u velikim trgovačkim lancima. Dijelili smo flašicu Cocte ili Cole sa našim prijateljima i nitko nije umro zbog toga

Jeli smo mliječne sladolede, bijeli kruh i pravi putar, pili kokte, nare koje su i tada bile pune šećera, ali nismo bili debeli zato što smo se stalno igrali vani.

Izlazili smo iz kuće ujutro i igrali se po cijeli dan, skrivača, graničara, lopova i pandura, kraljica 1-2-3, kauboja i indijanaca, zaloga, fantoma i svega ostalog što je samo dječja mašta bila u stanju smisliti..., sve dok se nije upalila ulična rasvjeta koje ionako nije bilo previše.

Nerijetko, nas nitko nije mogao naći po cijeli dan, pa je i roditeljska pljuška bila dio odgoja a bez zlostavljanja u obitelji. I nikad nije bilo problema...

Provodili smo cijele dane radeći trkaće daske od otpada iz podruma, spuštali se niz ulice zaboravljajući da nismo napravili kočnice. Nakon par padova, slomljenih prstiju i modrica naučili smo kako riješiti problem.

Mi nismo imali imaginarne prijatelje ni probleme s koncentracijom u školi. Nama nisu davali tablete protiv hiperaktivnosti. Mi nismo imali školskog psihologa i usmjerivača pa smo ipak završavali neke škole. Nama nisu prodavali drogu ispred škole...

Mi nismo imali Playstation, Nintendo, X-box, nikakve video igrice, nismo imali 99 kanala na televiziji (samo dva i to drugi tek od popodne), nismo imali video rekorder, surround sound, mobitele, kom-

pjutere, Internet, chat rooms.....

Mi smo imali prijatelje i s njima smo se družili.

Padali smo s drveća, znali se porezati na staklo, slomiti zub, nogu ili ruku, ali naši roditelji nikada nisu išli na sud zbog toga.

Igrali smo se s lukom i strijelom, gradili utvrde od snijega, čitali hrpe crtanih romana i sve smo to preživjeli bez posljedica!

Vozili smo se biciklom ili pješke dotrčali do prijateljeve kuće, zvonili na vrata ili jednostavno ulazili u njihovu kuću da se družimo i budemo zajedno.

Kad smo upali u probleme sa zakonom, roditelji nisu plaćali kauciju da nas izvuku. U stvari, bili su često stroži nego sam zakon!

Posljednjih 50 godina bile su najplodonosnije godine u povijesti čovječanstva. Naše generacije su dale najbolje izumitelje i znanstvenike do danas. Imali smo slobodu, pravo na greške, uspjeh i odgovornost. I naučili smo živjeti s tim!

(Možda) I ti pripadaš toj generaciji?

Imali smo sreće odrasti kao prava djeca prije nego što su odvjetnici, države i vlade te hrpa stručnjaka počeli određivati kako treba živjeti.

Možda bi i Vašoj djeci, odnosno unucima bilo korisno znati kako su sretno odrastali njihovi roditelji, odnosno djedovi i bake, bez mobitela i play-station-a, bez igrališta i fiskulturnih dvorana..., i bez kućnih ljubimaca...

Ovo prisjećanje na prošlost sigurno ne objašnjava sve nevolje današnjih obitelji i sve odgojne probleme s djecom. No, neko svjetlo u ovu našu mučnu svakodnevicu ipak baca.

OPREZNO S DJECOM! s njima se nije šaliti na neprimjeren način

Djevojčica promatra mamu koja pere suđe i primjeti par sjedih dlaka.

Upita je znatiželjno: "Zašto imaš bijelih vlasi u kosi?"

Mama odgovori: "Svaki put kad napraviš nešto loše i ja se ne osjećam dobro od toga pa plačem i tužna sam - dobijem po jednu bijelu vlas."

Djevojčica se malo zamisli nad tim pa upita: "Mama, zašto je bakina kosa potpuno bijela?"